Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. RICHARD DE LA TOUR
fremsat den 15. juli 2021 [1]

Sag C-431/20 P

Carlo Tognoli,
Emma Allione,
Luigi Alberto Colajanni,
Claudio Martelli,
Luciana Sbarbati,
Carla Dimatore, i egenskab af arving efter Mario Rigo,
Roberto Speciale,
Loris Torbesi, i egenskab af arving efter Eugenio Melandri,
Luciano Pettinari,
Pietro Di Prima,
Carla Barbarella,
Carlo Alberto Graziani,
Giorgio Rossetti,
Giacomo Porrazzini,
Guido Podestà,
Roberto Barzanti,
Rita Medici,
Aldo Arroni,
Franco Malerba,
Roberto Mezzaroma
mod

Europa-Parlamentet

»Appel – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – Europa-Parlamentets ændring af pensionsrettighederne – anfægtelig retsakt – begreb – bindende retsvirkninger – anmodning om tilpasning af stævningen – antagelse til realitetsbehandling«

[1] Originalsprog: fransk.

I. Indledning

1. Ved deres appel har Carlo Tognoli og de øvrige appellanter nedlagt påstand om annullation af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 3. juli 2020, Tognoli m.fl. mod Parlamentet [2], hvorved Retten afviste deres søgsmål med påstand om annullation af meddelelserne af 11. april 2019 udarbejdet af chefen for »Enheden for Medlemmernes Vederlag og Sociale Rettigheder« i Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans og om tilpasning af størrelsen af de pensioner, de modtager [3], som følge af ikrafttrædelsen den 1. januar 2019 af afgørelse nr. 14/2018 fra Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiet for deputeretkammeret, Italien) [4].

2. Disse meddelelser, som var stilet til flere tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet eller deres efterladte, har været genstand for adskillige søgsmål, som Retten har afvist. Der er iværksat appel ved Domstolen til prøvelse af disse afgørelser, som blev truffet samme dag i enslydende vendinger [5].

3. Domstolen skal således tage stilling til de betingelser, hvorunder der kan anlægges søgsmål til prøvelse af Parlamentets afgørelser om ændring af parlamentsmedlemmernes pensioner truffet inden for rammerne af en administrativ procedure, der ikke er omfattet af særlige regler.

4. Den væsentligste del af overvejelserne i forbindelse med denne appel og appellen i sag C-408/20 P, som Domstolen har besluttet at behandle samlet, vedrører begrebet »anfægtelig retsakt« som omhandlet i artikel 263 TEUF [6].

II. Retsforskrifter

5. Artikel 86 i Rettens procesreglement [7] bestemmer:

»1. Når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold.

[…]

2 T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 – T-462/19, T-464/19, T-469/19 og T-477/19, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:302.

3 Jf. punkt 11 i nærværende forslag til afgørelse.

4 Herefter »afgørelse nr. 14/2018«.

5 Ud over denne appel behandles samtidig en appel iværksat af et andet tidligere medlem af Europa-Parlamentet (sagen Poggiolini mod Parlamentet (sag C-408/20 P)) til prøvelse af kendelse af 3.7.2020, Falqui og Poggiolini mod Parlamentet (T-347/19 og T-348/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:303). Der verserer yderligere appeller i sagen Coppo Gavazzi m.fl. mod Parlamentet (sag C-725/20 P) og sagen Santini m.fl. mod Parlamentet (sag C-198/21 P) vedrørende identiske meddelelser af 11.4.2019 eller 8.5.2019. De er iværksat til prøvelse af henholdsvis dom af 15.10.2020, Coppo Gavazzi m.fl. mod Parlamentet (T-389/19 – T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 – T-414/19, T-416/19 – T-418/19, T-420/19 – T-422/19, T-425/19 – T-427/19, T-429/19 – T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 – T-442/19, T-444/19 – T-446/19, T-448/19, T-450/19 – T-454/19, T-463/19 og T-465/19, EU:T:2020:494), og af 10.2.2021, Santini m.fl. mod Parlamentet (T-345/19, T-346/19, T-364/19 – T-366/19, T-372/19 – T-375/19 og T-385/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:78). Den skriftlige forhandling i disse sager pågår.

6 Dette begreb er omhandlet i det første appelanbringende i denne sag og det andet appelanbringende i sag C-408/20 P. Min bedømmelse i disse to sager er enslydende.

7 Findes på følgende internetadresse: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-11/tra-doc-da-div-t-0000-2018-201810296-05_01.pdf

6. Uden at det berører Rettens afgørelse af spørgsmålet, om anmodningen om tilpasning kan antages til realitetsbehandling, giver retsformanden sagsøgte en frist til at fremsætte bemærkninger til anmodningen.

7. I givet fald giver retsformanden intervenienterne en frist til at supplere deres interventionsindlæg i lyset af anmodningen om tilpasning af stævningen og af sagsøgtes bemærkninger hertil. I denne forbindelse bliver disse skrifter forkyndt samtidig for intervenienterne.«

III. Tvistens baggrund

6. Tvistens baggrund fremgår af den appellerede kendelses præmis 1-9 og kan sammenfattes som følger.

7. Appellanterne oppebærer i deres egenskab af tidligere medlemmer af Parlamentet valgt i Italien eller efterlevende ægtefæller til sådanne medlemmer alderspension, der er tildelt på grundlag af regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer, eller en efterladtepension.

8. Den 12. juli 2018 besluttede præsidiet for deputeretkammeret ved afgørelse nr. 14/2018 at foretage en ny beregning efter bidragsordningen af størrelsen af pensioner til deputeretkammerets tidligere medlemmer for de år, der var tilbagelagt frem til den 31. december 2011[8]. På dette grundlag blev størrelsen af de pensioner, der blev udbetalt til disse medlemmer eller deres efterlevende ægtefæller, nedsat med virkning fra den 1. januar 2019.

9. Ved at tilføje en kommentar i pensionsopgørelserne for januar 2019 underrettede Parlamentet appellanterne om, at størrelsen af deres pensioner kunne blive ændret i henhold til afgørelse nr. 14/2018, og at denne ændring eventuelt kunne give anledning til inddrivelse af uberettiget udbetalte beløb.

10. Ved en udateret meddelelse fra chefen for »Enheden for Medlemmernes Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans vedlagt pensionsopgørelserne for februar 2019 blev appellanterne meddelt:

– at Parlamentets Juridiske Tjeneste havde bekræftet, at afgørelse nr. 14/2018 automatisk fandt anvendelse på deres situation

– at Parlamentet, så snart det havde modtaget de nødvendige oplysninger fra Camera dei deputati (deputeretkammeret, Italien), ville meddele appellanterne den nye fastsættelse af deres pensionsrettigheder og inddrive den eventuelle forskel over de følgende 12 måneder, og

– at deres pensionsrettigheder ville blive endeligt fastsat ved en formel retsakt, til prøvelse af hvilken det ville være muligt at indgive en klage i henhold til artikel 72 i Parlamentets Præsidiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008 om gennemførelsesbestemmelser til statutten for Europa-Parlamentets medlemmer[9] eller anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.

[8] Det præciseres i den appellerede kendelses præmis 3, at Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd, Italien) er i færd med at undersøge lovligheden af afgørelse nr. 14/2018.

[9] EUT 2009, C 159, s. 1.

11. Ved meddelelser af 11. april 2019 [10] underrettede omtalte chef, således som han havde anført i sin meddelelse af februar 2019, appellanterne om:

– at størrelsen af deres pensioner ville blive tilpasset den nedsættelse af de tilsvarende pensioner, der i Italien blev udbetalt til tidligere nationale parlamentsmedlemmer i medfør af afgørelse nr. 14/2018, fra april 2019 og med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2019 i henhold til de forslag om fastsættelse af de nye pensionsrettigheder, der var vedlagt disse meddelelser, og

– at appellanterne havde en frist på 30 dage fra modtagelsen af disse meddelelser til at fremsætte deres bemærkninger, og at virkningerne af disse meddelelser i mangel af sådanne bemærkninger ville blive betragtet som endelige og navnlig indebære tilbagesøgning af uberettiget modtagne beløb for månederne januar til marts 2019.

12. Ved e-mails afsendt mellem den 13. maj og den 4. juni 2019 fremsendte appellanterne deres bemærkninger til Parlamentets kompetente tjenestegren.

13. Ved e-mails afsendt mellem den 22. maj og den 24. juni 2019 bekræftede Parlamentet modtagelsen af disse bemærkninger og meddelte appellanterne, at de ville få et svar, når deres argumenter var blevet behandlet.

14. Ved skrivelser dateret mellem den 20. juni og den 23. juli 2019, dvs. efter appellanternes anlæggelse af søgsmålene i første instans [11], meddelte chefen for »Enheden for Medlemmernes Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat for Finans, at de af appellanterne fremsatte bemærkninger ikke indeholdt oplysninger, der kunne begrunde en ændring af Parlamentets holdning, således som den var kommet til udtryk i de omtvistede meddelelser, og at pensionsrettighederne og planen for inddrivelse af de uberettiget udbetalte beløb, som var beregnet og meddelt i bilaget til disse meddelelser, følgelig var blevet endelige på datoen for forkyndelsen af disse afgørelser.

15. På tidspunktet for afsigelsen af den appellerede kendelse havde Parlamentet imidlertid ikke truffet endelig afgørelse om Eugenio Melandris situation (sag T-437/19) på grund af dennes særlige karakter.

IV. Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

16. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor mellem den 28. juni og den 8. juli 2019 anlagde appellanterne søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede meddelelser.

17. Den 16., 19. og 24. september 2019 rejste Parlamentet ved særskilte dokumenter en formalitetsindsigelse vedrørende disse søgsmål.

18. Mellem den 19. september og den 4. oktober 2019 indgav appellanterne, med undtagelse af Emma Allione (sag T-396/19) og Eugenio Melandri (sag T-437/19), anmodninger om tilpasning af deres respektive stævninger. Mellem den 15. og den 28. oktober 2019 fremsatte Parlamentet bemærkninger til disse anmodninger.

[10] Herefter »de omtvistede meddelelser«.

[11] Jf. punkt 16 i nærværende forslag til afgørelse. I en enkelt sag, Emma Allione (sag T-396/19), blev Parlamentets svar af 20.6.2019 afgivet forud for stævningen, der blev indleveret den 28.6.2019. Jf. i denne henseende den appellerede kendelses præmis 10 og 12.

19. Mellem den 3. og den 12. november 2019 indgav appellanterne, med undtagelse af Eugenio Melandri (sag T-437/19) [12], deres bemærkninger til de formalitetsindsigelser, som Parlamentet havde rejst vedrørende stævningerne.

20. Ved kendelser af 10. december 2019 besluttede Retten at henskyde formalitetsindsigelserne til behandling i forbindelse med sagens realitet. Den 27. og 28. januar 2020 indgav Parlamentet sine svarskrifter.

21. Den 3. februar 2020 besluttede Retten, at yderligere skriftveksling ikke var nødvendig.

22. Ved den appellerede kendelse, afsagt i henhold til artikel 126 i Rettens procesreglement, afviste Retten de omhandlede søgsmål.

23. For det første fastslog Retten indledningsvis med hensyn til påstanden om annullation af de omtvistede meddelelser, at Parlamentet havde fremsat formalitetsindsigelserne inden for den fastsatte frist, idet fristen skal beregnes under hensyn til en fast afstandsfrist på ti dage [13].

24. Dernæst fastslog Retten, at de omtvistede meddelelser ikke udgjorde bebyrdende retsakter [14]. Efter at have bemærket, at den omstændighed, at den nye metode til beregning af pensioner havde fundet anvendelse siden april 2019, ikke i sig selv var tilstrækkelig til at godtgøre, at Parlamentet havde taget endelig stilling til pensionernes størrelse [15], udledte Retten af ordlyden af de omtvistede meddelelser og af det forhold, at appellanterne fik mulighed for at fremsætte deres bemærkninger, hvilket fremgik af meddelelsen, og hvilket appellanterne havde gjort [16], at Parlamentets svar til appellanterne udgjorde denne institutions endelige afgørelser og derfor ikke kunne betragtes som retsakter, der alene bekræftede de omtvistede meddelelser [17].

25. Endelig fandt Retten, at den omstændighed, at de omtvistede meddelelser ikke præciserede, inden for hvilken frist Parlamentet ville besvare appellanternes bemærkninger, og klagepunkterne om manglende begrundelse og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet var uden relevans [18].

26. For det andet fastslog Retten, at de af appellanterne indgivne anmodninger om tilpasning skulle afvises, med den begrundelse, at deres oprindelige stævninger ikke kunne antages til realitetsbehandling på tidspunktet for deres indlevering [19], og at de påstande, der blev nedlagt i disse anmodninger, og som vedrørte andre »forudgående, forberedende, efterfølgende eller tilknyttede« retsakter, under alle omstændigheder skulle afvises, for så vidt som de ikke tilstrækkeligt præcist angav søgsmålets genstand [20].

[12] Melandri afgik ved døden den 27.10.2019. Den 30.1.2020 blev Retten underrettet om, at Loris Torbesi havde til hensigt at videreføre sagen.

[13] Jf. den appellerede kendelses præmis 45-48.

[14] Jf. den appellerede kendelses præmis 57.

[15] Jf. den appellerede kendelses præmis 51, sidste punktum.

[16] Jf. den appellerede kendelses præmis 52 og 53.

[17] Jf. den appellerede kendelses præmis 56 og 60.

[18] Jf. den appellerede kendelses præmis 61 og 62.

[19] Jf. den appellerede kendelses præmis 66 og 67.

[20] Jf. den appellerede kendelses præmis 69.

27. For det tredje afviste Retten appellanternes påstande om, at Parlamentet skulle tilpligtes at udbetale de beløb, som det uberettiget havde tilbageholdt, med den begrundelse, at den ifølge fast retspraksis ikke kan rette påbud til Unionens institutioner [21].

V. Parternes påstande

28. Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Sagen hjemvises til Retten.

– Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen.

29. Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen.

VI. Appellen

30. Appellanterne har påberåbt sig et principalt anbringende om, at de omtvistede meddelelser udgør anfægtelige retsakter. Subsidiært er der fremført to andre anbringender, hvoraf det ene vedrører en fejlagtig fortolkning af artikel 86 i Rettens procesreglement, og det andet vedrører en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og en fejlagtig fortolkning af procesreglementets artikel 126.

A. Det første anbringende om, at de omtvistede meddelelser udgør anfægtelige retsakter

31. Med dette anbringende har appellanterne kritiseret Rettens afgørelse, hvorved den fastslog, at de omtvistede meddelelser ikke udgør bebyrdende retsakter, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 263 TEUF [22].

1. Parternes argumenter

32. Appellanterne har gjort gældende:

– principalt, at en retsakts anfægtelighed i henhold til Domstolens praksis følger af dens retsvirkninger og ikke af dens endelige karakter, så meget desto mere som der ikke er identificeret et retsgrundlag, som sondrer mellem en foreløbig retsakt og en endelig retsakt; i den foreliggende sag har de omtvistede meddelelser haft virkning på størrelsen af de pensioner, der er blevet udbetalt fra og med april 2019

[21] Jf. den appellerede kendelses præmis 73 og 74.

[22] Jf. punkt 24 og 25 i nærværende forslag til afgørelse.

– at det ikke var klart, at de omtvistede meddelelser kunne følges op af afgørelser, der ikke var rent bekræftende, at det fremgår af indholdet af Parlamentets svar på bemærkningerne, at de var rent bekræftende, og at Parlamentet modsiger sig selv ved at anføre, at det var forpligtet til at anvende afgørelse nr. 14/2018

– at karakteren af de omtvistede meddelelser ikke kan ændres alt efter, om der fremsættes bemærkninger eller ej, eftersom der ikke var behov for nogen som helst andre oplysninger som følge af Parlamentets beslutning om automatisk at gennemføre afgørelse nr. 14/2018, og at de i mangel af oplysninger om Parlamentets svarfrist ikke kunne vente med at anlægge deres søgsmål, og

– at Emma Allione (sag T-396/19) anlagde sit søgsmål til prøvelse af den omtvistede meddelelse, der vedrørte hende, den dag, hvor Parlamentet besvarede hendes skriftlige bemærkninger, dvs. den dag, hvor denne retsakt blev endelig.

33. Parlamentet har gjort gældende, at nedsættelsen af pensionsbeløbet kunne være blevet revideret under hensyn til appellanternes bemærkninger, og at det tog endelig stilling efter de omtvistede meddelelser, således som det fremgår af ordlyden af disse meddelelser og af, at de berørte gjorde brug af muligheden for at fremsætte skriftlige bemærkninger. At der ikke foreligger noget retsgrundlag, som gør det muligt at betragte de nævnte meddelelser som forberedende, har ikke nogen betydning for deres kvalificering, eftersom Parlamentets handlemåde havde til formål at sikre de berørte personers ret til at blive hørt, inden der blev truffet en endelig afgørelse om nedsættelse af det beløb, de er berettiget til. Med hensyn til de omhandlede meddelelsers umiddelbare virkninger har Parlamentet anført, at de var foreløbige.

2. Bedømmelse

34. Med dette første anbringende har appellanterne i det væsentlige, henset til Domstolens praksis, kritiseret Rettens vurdering af kriteriet om retsvirkning, der gør det muligt at indlede det retsmiddel, der er fastsat i artikel 263 TEUF.

35. Det skal derfor bemærkes, at enhver af institutionerne udstedt bestemmelse – uanset form – som tilsigter at have bindende retsvirkninger, der kan berøre en sagsøgende fysisk eller juridisk persons interesser ved at ændre dennes retsstilling væsentligt, anses for at udgøre en »anfægtelig retsakt« som omhandlet i denne artikel [23].

36. Derimod er enhver retsakt, der ikke har bindende retsvirkninger, såsom forberedende retsakter, rene gennemførelsesforanstaltninger, simple henstillinger og udtalelser samt principielt interne instrukser, ikke underlagt den i artikel 263 TEUF omhandlede domstolsprøvelse [24].

[23] Jf. dom af 25.2.2021, VodafoneZiggo Group mod Kommissionen (C-689/19 P, EU:C:2021:142, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis), samt af 22.4.2021, thyssenkrupp Electrical Steel og thyssenkrupp Electrical Steel Ugo mod Kommissionen (C-572/18 P, EU:C:2021:317, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

[24] Jf. dom af 22.4.2021, thyssenkrupp Electrical Steel og thyssenkrupp Electrical Steel Ugo mod Kommissionen (C-572/18 P, EU:C:2021:317, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

37. Ved afgørelsen af, om en anfægtet retsakt har sådanne virkninger, skal vægten ifølge Domstolens praksis lægges på denne retsakts indhold og på ophavsmandens formål hermed [25], og disse virkninger skal vurderes ud fra objektive kriterier, såsom den nævnte retsakts indhold, i givet fald under hensyn til baggrunden for dens vedtagelse samt til den udstedende institutions beføjelser [26].

38. Mellemkommende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning, udgør således i princippet ikke retsakter, som kan være genstand for et annullationssøgsmål. Dette er tilfældet, hvis de udtrykker institutionens foreløbige opfattelse [27].

39. Mellemkommende retsakter kan ligeledes ikke gøres til genstand for søgsmål, hvis det er fastslået, at den ulovlighed, som denne retsakt er behæftet med, kan påberåbes til støtte for et søgsmål, der er rettet mod den endelige beslutning, som de forbereder. Under sådanne omstændigheder vil et søgsmål til prøvelse af den beslutning, der bringer proceduren til ophør, sikre en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse [28].

40. Desuden kan den omtvistede afgørelse kun gøres til genstand for et annullationssøgsmål, hvis ændringen af visse præmisser i den tidligere afgørelse – også uden at ændre ordlyden af dens dispositive del – har ændret det materielle indhold af det, der er bestemt i dens dispositive del, og dette berører appellanternes interesser som omhandlet i retspraksis vedrørende artikel 263 TEUF. I modsat fald er der tale om en bekræftende retsakt, som ikke kan anfægtes i henhold til denne artikel.

41. I den foreliggende sag henviste Retten i henhold til retspraksis svarende til den, der er nævnt i punkt 35 og 38 i nærværende forslag til afgørelse [29], til dele af indholdet af de omtvistede meddelelser, nemlig det anvendte udtryk »projet« (forslag) og præciseringen af, at ændringen af pensionsrettighederne og tilbagesøgningen af de uberettiget modtagne beløb for januar til marts 2019 først blev endelige efter udløbet af en frist på 30 dage, inden for hvilken der kunne fremsættes bemærkninger. Retten fandt, at appellanternes udnyttelse af denne mulighed forhindrede, at forslagene om fastsættelse af de nye pensionsrettigheder blev endelige, og at de skrivelser, der blev fremsendt efter appellanternes bemærkninger, følgelig udgjorde Parlamentets endelige afgørelser.

42. Retten fastslog endvidere, at disse skrivelser ikke var rent bekræftende retsakter, eftersom de omtvistede meddelelser ikke var endelige, og at den manglende præcisering i disse meddelelser af Parlamentets svarfrist i denne henseende var uden betydning.

[25] Jf. dom af 17.7.2008, Athinaïki Techniki mod Kommissionen (C-521/06 P, EU:C:2008:422, præmis 42-45), for så vidt angår irrelevansen af visse formelle krav.

[26] Jf. dom af 22.4.2021, thyssenkrupp Electrical Steel og thyssenkrupp Electrical Steel Ugo mod Kommissionen (C-572/18 P, EU:C:2021:317, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

[27] Jf. dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen (C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

[28] Jf. dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen (C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis), samt af 22.4.2021, thyssenkrupp Electrical Steel og thyssenkrupp Electrical Steel Ugo mod Kommissionen (C-572/18 P, EU:C:2021:317, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

[29] Jf. den appellerede kendelses præmis 50 og 51.

43. I forbindelse med det første appelanbringende har appellanterne ikke bestridt Rettens konstateringer med hensyn til de omtvistede meddelelsers indhold og den sammenhæng, hvori de blev udstedt. Appellanterne er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl med hensyn til den udstedende administrations beføjelser, da den vurderede, at disse meddelelser kunne anfægtes, idet de gør gældende, at de medførte en øjeblikkelig nedsættelse af deres pensioner.

44. Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 5, 6 og 51, at Retten fastslog, at de omtvistede meddelelser var blevet udstedt af Parlamentet, der havde beføjelse til at træffe afgørelse, og at Parlamentet i overensstemmelse med ordningen for fastsættelse af størrelsen af parlamentsmedlemmernes pensioner var forpligtet til at ændre størrelsen af de udbetalte pensioner. Ifølge Rettens konstateringer bestod Parlamentets Generaldirektorat for Finans' fremgangsmåde i denne sammenhæng deri, at det i februar 2019 underrettede appellanterne om den kommende ændring af deres pensioner, der skyldtes, at afgørelse nr. 14/2018 fandt automatisk anvendelse, og at det to måneder senere ved disse meddelelser underrettede dem om dens faktiske gennemførelse og muligheden for at fremsætte bemærkninger inden for en frist på 30 dage at regne fra fremsendelsen af nævnte meddelelser.

45. Heraf kan det følgelig udledes, at Parlamentet utvetydigt vedtog en foranstaltning, som havde retsvirkninger, der berørte appellanternes interesser, og som var bindende for dem.

46. For at fastslå, at de omtvistede meddelelser ikke udgjorde afgørelser, fastholdt Retten, at det var muligt at fremsætte bemærkninger i forlængelse af disse meddelelser, og den fastslog, at der var blevet gjort brug af denne mulighed, at appellanternes bemærkninger var blevet gennemgået, og at de beløb, der var blevet udbetalt uberettiget siden januar 2019, ikke var blevet inddrevet.

47. I denne forbindelse tog Retten ikke hensyn til følgende oplysninger, som følger af dens konstateringer:

– den manglende suspendering af de omtvistede meddelelsers bindende virkninger, som berørte appellanternes interesser, i tilfælde af at der blev modtaget bemærkninger, og

– visheden om, at Parlamentet principielt ikke kunne omgøre sin afgørelse, eftersom denne obligatorisk var knyttet til afgørelse nr. 14/2018.

48. Det følger heraf, at de omtvistede meddelelser under disse særlige omstændigheder, der er meget forskellige fra dem, der gav anledning til den retspraksis, som Retten henviste til i den appellerede kendelses præmis 50, til forskel fra dem, der blev fremsendt i februar 2019, ikke kan betragtes som simple informationsskrivelser, der blev sendt til appellanterne for at indhente deres synspunkter og sikre, at Parlamentet havde flest mulige oplysninger til rådighed, inden det traf sin afgørelse, eller med andre ord som et nødvendigt skridt, inden appellanternes rettigheder blev indskrænket.

49. Under disse omstændigheder kan de omtvistede meddelelser kun anses for en foreløbig eller forberedende stillingtagen, hvis Parlamentet klart havde tilkendegivet, at dets afgørelse om at nedsætte pensionerne i forlængelse af afgørelse nr. 14/2018 først ville få konkrete virkninger, hvis ikke de berørte fremsatte bemærkninger, eller efter udløbet af en bestemt frist for fremsættelse af sådanne bemærkninger, hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag.

50. I denne henseende er konstateringen af, at Parlamentet ikke havde tillagt nedsættelsen af pensionerne, der havde været effektiv siden april 2019, fulde retsvirkninger, eftersom det ikke havde inddrevet de beløb, der var blevet uberettiget udbetalt mellem januar og marts 2019, irrelevant. Den kan nemlig ikke ændre kvalificeringen af de omtvistede meddelelser, der følger af den automatiske ændring af størrelsen af de forfaldne pensionsudbetalinger og af de fremtidige pensionsudbetalinger, eftersom de materielle betingelser for tilbagesøgning af det uberettiget udbetalte beløb ligeledes er knyttet til afgørelse nr. 14/2018.

51. Muligheden for at anfægte de omtvistede meddelelser bekræftes af konstateringen i den appellerede kendelses præmis 56, ifølge hvilken der i denne procedure for ændring af pensioner ikke blev truffet nogen anden afgørelse efter udløbet af den frist på 30 dage, som pensionsmodtagerne havde til at fremsætte bemærkninger, eller ved afvisningen af disse. Da der ikke blev gennemført en procedure for fornyet vurdering, der førte til en afgørelse med en detaljeret begrundelse som svar på pensionsmodtagernes bemærkninger, skal lovligheden af den retsakt, der medførte en ændring af pensionens størrelse, vurderes efter udløbet af denne frist ud fra de oplysninger, som Parlamentet kunne råde over på det tidspunkt, hvor det underrettede modtagerne.

52. Under omstændigheder som i den foreliggende sag kan Parlamentet heller ikke med føje hævde, at appellanterne, der fremsatte bemærkninger efter at have modtaget de omtvistede meddelelser, burde have afventet, at institutionen over for dem bekræftede nedsættelsen af deres pensioner, så dette svar på deres bemærkninger kunne anses for en endelig og dermed anfægtelig retsakt. Det er nemlig højst usandsynligt, at appellanterne ville have haft held med en sådan tilgang i lyset af princippet om, at nedsættelsen af pensionerne var afhængig af afgørelse nr. 14/2018 ifølge de oplysninger, som Parlamentet gentog, hvilket udsatte appellanterne for en risiko for, at Parlamentets svar i mangel af nye oplysninger ville blive anset for en bekræftende retsakt, der ikke kunne gøres til genstand for et søgsmål [30].

53. Ovenstående analyse bestyrkes af retspraksis vedrørende definitionen af bebyrdende retsakter i personalesager, hvor en afgørelses økonomiske virkninger bestrides. Det kan således fremgå af en månedlig lønseddel, at der foreligger en afgørelse [31]. Når lønsedlen for første gang indebærer gennemførelsen af en ny almengyldig retsakt vedrørende fastsættelsen af økonomiske rettigheder, er den i forhold til modtageren nødvendigvis udtryk for, at der er truffet en individuel administrativ afgørelse, som har retligt bindende virkninger, der kan berøre den pågældende tjenestemands interesser direkte og umiddelbart. Til gengæld gør de efterfølgende lønsedler blot rede for den tidsmæssige videreførelse af virkningerne af denne oprindelige individuelle administrative afgørelse og kan kvalificeres som individuelle bekræftende administrative afgørelser [32].

54. Der kan endvidere henvises til fast retspraksis, hvorefter det, når en ansøger til en udvælgelsesprøve anmoder om en fornyet vurdering af en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, er den afgørelse, som udvælgelseskomitéen har truffet efter en fornyet vurdering af ansøgerens situation, som er den akt, der går ham imod, eftersom den afgørelse, der er truffet efter en fornyet gennemgang, træder i stedet for udvælgelseskomitéens oprindelige afgørelse [33].

[30] Jf. punkt 40 i nærværende forslag til afgørelse.

[31] Jf. dom af 15.6.1976, Wack mod Kommissionen (1/76, EU:C:1976:91, præmis 5).

[32] Jf. dom af 12.12.2019, Tàpias mod Rådet (T-527/16, EU:T:2019:856, præmis 37), og af 5.12.2012, Lebedef m.fl. mod Kommissionen (F-110/11, EU:F:2012:174, præmis 36 og 37 og den deri nævnte retspraksis).

[33] Jf. dom af 5.9.2018, Villeneuve mod Kommissionen (T-671/16, EU:T:2018:519, præmis 24).

55. Endelig forekommer det mig hensigtsmæssigt at henlede Domstolens opmærksomhed på rækkevidden af dom af 28. juni 2018 i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen [34], eftersom de omtvistede meddelelsers karakter af anfægtelige retsakter som omhandlet i artikel 263 TEUF efter min opfattelse i det væsentlige følger af den række oplysninger, som blev givet appellanterne, og af gennemførelsen af en almengyldig afgørelse under omstændigheder, der gjorde det usikkert, om appellanterne var retsligt beskyttet.

56. Omstændighederne i den sag, der gav anledning til denne dom, kan på visse punkter sammenlignes med dem, som det første appelanbringende er støttet på. Domstolen bemærkede således, at sagsøgeren havde modtaget en e-mail, som selskabet kunne anse for at være meddelelsen af Europa-Kommissionens afvisning af dets forslag [35], og at selskabet ikke var bekendt med eksistensen af den endelige afgørelse, som Kommissionen havde truffet efter sagens anlæggelse. I modsætning til Retten, der med henblik på at afvise søgsmålet fastslog, at det var rettet mod en e-mail, som Kommissionen ikke var ophavsmand til, og at den anfægtede retsakt kun havde foreløbig karakter [36], udledte Domstolen af Rettens konstateringer, at Retten, henset til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag og med henblik på at sikre sagsøgeren en effektiv domstolsbeskyttelse, burde have anerkendt, at formålet med søgsmålet mod Kommissionen [37] var annullation af den endelige afgørelse.

57. I den nævnte dom udtalte Domstolen sig således ikke om den omtvistede retsakts foreløbige karakter, men om den omstændighed, at sagsøgeren ikke var i stand til at identificere Kommissionens gennemførelsesafgørelse, som i henseende til den iværksatte procedure udgjorde den endelige retsakt, idet den ligeledes tog i betragtning, at den omtvistede e-mail indeholdt oplysninger om klagemulighederne, og at de blev udøvet uden kendskab til gennemførelsesafgørelsen [38]. Denne dom fortjener særlig opmærksomhed i denne henseende, for så vidt som den illustrerer de proceduremæssige konsekvenser, der skal drages, hvis der er usikkerhed om retsakters art og rækkevidde hvad angår deres retsvirkninger som følge af deres ordlyd og sammenhæng [39]. Jeg foreslår derfor subsidiært, at Domstolen fastholder en tilsvarende begrundelse.

58. Af alle disse betragtninger udleder jeg, at Retten begik en retlig fejl ved at afvise de af appellanterne anlagte annullationssøgsmål til prøvelse af de omtvistede meddelelser med den begrundelse, at meddelelserne ikke udgjorde anfægtelige retsakter, der kunne gøres til genstand for et sådant søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.

59. Jeg foreslår derfor, at Domstolen fastslår, at det første appelanbringende skal tiltrædes, og følgelig at den appellerede kendelse ophæves, uden at det er nødvendigt at undersøge det andet og det tredje appelanbringende, som er subsidiære.

[34] C-635/16 P, herefter »dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen«, EU:C:2018:510.

[35] I præmis 66 i dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen bemærkede Domstolen, »at det fremgår af ordlyden af e-mailen af 17.7.2015, som er anført i denne doms præmis 21, at [Forvaltningsorganet for Innovation og Netværk (INEA)] udtrykkeligt *oplyste [selskabet Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV] om, at »[dets] ansøgning ikke blev udvalgt«*. INEA anførte ganske vist, at *proceduren* for Kommissionens vedtagelse af en afgørelse om udvælgelse af forslag og tildeling af støtte *stadig pågik*. Organet tilføjede imidlertid, at »[*i] det usandsynlige tilfælde, at vedtagelsen af denne afgørelse måtte føre til ændringer vedrørende Deres forslag, vil De blive underrettet ved særskilt e-mail*«. [Selskabet] har herefter ikke modtaget andre skrivelser fra INEA eller Kommissionen i denne henseende«. Min fremhævelse.

[36] Jf. dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen (præmis 31, 34 og 65).

[37] Jf. dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen (præmis 71).

[38] Jf. dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen (præmis 66-70).

[39] Jf. i denne henseende generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen (C-635/16 P, EU:C:2018:28, punkt 6 og 7). Generaladvokaten præciserede, at appellanten havde anlagt en ny sag ved Retten med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse, hvis for sene anlæggelse Kommissionen havde rejst indsigelse imod.

60. For det tilfælde, at Domstolen beslutter at forkaste dette første anbringende, vil jeg imidlertid fuldstændiggøre min analyse af disse to andre anbringender.

B. Det andet anbringende vedrørende en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 86 i Rettens procesreglement

1. Parternes argumenter

61. Til støtte for dette andet anbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at anmodningerne om tilpasning var rettet mod de retsakter, hvorved de i teorien foreløbige retsakter, der oprindeligt blev anfægtet, blev endelige. Det var derfor ulogisk, i strid med kravet om procesøkonomiske hensyn, at afvise dem og udgjorde en retsnægtelse.

62. De har henvist til dom af 9. november 2017, HX mod Rådet[40], og til dommen i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen, hvoraf det fremgår, at artikel 86 i Rettens procesreglement skal fortolkes således, at den sikrer en effektiv domstolsbeskyttelse.

63. Appellanterne er endvidere af den opfattelse, at Retten i den appellerede kendelses præmis 68 og 69 med urette fastslog, at de retsakter, der var omhandlet i anmodningerne om tilpasning, ikke var tilstrækkeligt klart identificeret.

64. Parlamentet har gjort gældende:

– at anbringendet er uden genstand for så vidt angår Emma Allione og Loris Torbesi[41], som ikke har indgivet en anmodning om tilpasning

– at de endeligt vedtagne afgørelser ikke erstattede de omtvistede meddelelser, og at den afgørelse, der blev truffet i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen, som var baseret på sagsøgerens undskyldelige vildfarelse, ikke kan overføres til den foreliggende sag

– at argumenterne vedrørende den appellerede kendelses præmis 68 og 69 er ugrundede som følge af den af Retten klart foretagne sondring mellem Parlamentets endelige afgørelser og de øvrige retsakter, der er nævnt i anmodningen om tilpasning, og

– at princippet om effektiv domstolsbeskyttelse ikke kan medføre, at der ses bort fra de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er fastsat i artikel 86 i Rettens procesreglement.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Det burde dreje sig om Eugenio Melandri, jf. punkt 18 i dette forslag til afgørelse og fodnote 12 hertil.

2. Bedømmelse

65. Domstolen har i dom af 20. september 2018, Spanien mod Kommissionen [42], bemærket, at:

– Det fremgår af Domstolens praksis, at parternes påstande i princippet ikke kan ændres [43]. Artikel 86 i Rettens procesreglement om tilpasning af stævningen udgør en kodificering af en allerede eksisterende retspraksis vedrørende de indsigelser, som dette uforanderlighedsprincip tillader [44].

– Det bestemmes i denne artikel 86, at når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold, dvs. ændre stævningens genstand.

– Denne artikel 86 skal som en undtagelse til princippet om, at sagen ikke kan ændres, fortolkes strengt.

– En tilpasning af stævningen kræver, at sagsøgeren utvetydigt og på en tilstrækkeligt klar og præcis måde skal angive søgsmålets genstand samt dennes påstande for at undgå, at Retten træffer afgørelse ultra petita. Med henblik herpå skal en anmodning om tilpasning i overensstemmelse med artikel 86, stk. 4, litra a), i Rettens procesreglement bl.a. indeholde de tilpassede påstande [45].

66. Den retspraksis, der henvises til af såvel Retten som af appellanterne til støtte for deres appel, omhandler ikke proceduremæssige spørgsmål svarende til dem, som appellanternes søgsmål rejser.

67. De afvisningsafgørelser, der er nævnt i den appellerede kendelses præmis 66, tjener kun til at erindre om de gældende principper og giver ikke eksempler, der er relevante i den foreliggende sag. Retten fastslog således i kendelse af 14. januar 2015, SolarWorld m.fl. mod Kommissionen [46], at søgsmålene måtte afvises på grund af manglende søgsmålsinteresse, og i kendelse af 21. november 2019, ZW mod EIB [47], fordi de var anlagt for sent.

68. Hvad angår den retspraksis, som appellanterne har påberåbt sig, er de faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til dom af 9. november 2017, HX mod Rådet [48], ikke sammenlignelige. HX' advokat havde fået kendskab til den retsakt, der ændrede den retsakt, der

42 C-114/17 P, EU:C:2018:753, præmis 52-54, 56 og 59 og den deri nævnte retspraksis.

43 Jf. generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Spanien mod Kommissionen (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 40), hvori det anføres, at »[i] henhold til artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement skal sagsøgeren beskrive søgsmålets genstand i stævningen. Principielt må en part ikke ændre søgsmålets genstand under sagens behandling, og sagens realitet kan kun prøves på grundlag af de i stævningen nedlagte påstande«. Generaladvokat Sharpston henviser i denne retning til dom af 11.11.2010, Kommissionen mod Portugal (C-543/08, EU:C:2010:669, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

44 Jf. i denne henseende præciseringerne i generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Spanien mod Kommissionen (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 42 og fodnote 23 hertil). Det bemærkes endvidere, at der er tale om at undgå, at ophavsmanden til den anfægtede retsakt kan ændre den retsakt, der anfægtes ved Domstolen, eller erstatte den med en anden for at forhindre sagens behandling.

45 Jf. for så vidt angår denne formalisme, der i 2015 blev indført i Rettens procesreglement, generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Spanien mod Kommissionen (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 43 og fodnote 24 hertil, hvori det bemærkes, at Retten havde givet sagsøgeren mulighed for at ændre sin stævning under retsforhandlingerne).

46 T-507/13, EU:T:2015:23.

47 T-727/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:809.

48 C-423/16 P, EU:C:2017:848, præmis 21.

blev anfægtet i stævningen, under retsmødet, og på grund af unøjagtigheder i den udgave af Rettens procesreglement, der var affattet på processproget, havde han ikke skriftligt bekræftet, at han ville tilpasse de påstande, som han havde givet udtryk for under dette retsmøde. Domstolen fandt, at det tilkom Retten at gøre sagsøgeren opmærksom på denne fejl og give ham lejlighed til at berigtige den.

69. I den sag, der gav anledning til den anden nævnte dom, nemlig i sagen Spliethoff's Bevrachtingskantoor mod Kommissionen, traf Domstolen ikke afgørelse om betingelserne for anvendelse af artikel 86 i Rettens procesreglement [49].

70. Henset til ordlyden af denne artikel 86 og den sammenhæng, hvori der blev givet mulighed for at tilpasse den sag, der oprindeligt var blevet anlagt ved Retten, forekommer det mig utænkeligt at udvide dens anvendelsesområde til tilfælde, hvor sagsøgeren har fejlvurderet rækkevidden af den retsakt, hvis lovlighed han anfægter.

71. Selv om jeg er særdeles opmærksom på, at artikel 86 i Rettens procesreglement har til formål at opfylde kravet om procesøkonomi, som består i at fritage sagsøgeren fra at anlægge et nyt søgsmål ved Retten ved en særskilt procedure, er mine forbehold baseret på den ændring af sagens genstand, der blev foretaget i anmodningen om tilpasning, som Domstolen fremhævede i dom af 20. september 2018, Spanien mod Kommissionen [50].

72. Denne ændring af den oprindelige stævning taler for, at der skal lægges særlig vægt på overholdelsen af den kontradiktoriske procedure [51]. De formelle krav i denne artikel 86 har til formål at sikre dette.

73. Selv om det kan medgives, at kravene vedrørende disse forskrifter tilpasses, idet det antages, at den anfægtede retsakt kan identificeres indirekte ud fra oplysningerne i stævningen og ud fra alle dens argumenter, og at et søgsmål, der formelt er rettet mod en retsakt, der udgør en del af en helhed af retsakter, også i fornødent omfang kan anses for at være rettet mod de øvrige retsakter [52], forekommer det mig, at betingelserne for anvendelse af artikel 86 i Rettens procesreglement skal begrænses specifikt til de tilfælde, hvor en endelig afgørelse er blevet ændret.

74. Da bestemmelserne i denne artikel 86 med andre ord ikke kan fortolkes for at afhjælpe den usikkerhed med hensyn til de anfægtede retsakters art og rækkevidde, der følger af deres ordlyd og sammenhæng, forekommer det mig, at alene en fortolkning af begrebet »anfægtelig retsakt«, henset til sådanne omstændigheder, sikrer en effektiv domstolsbeskyttelse og en god retspleje [53].

75. På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger er det min opfattelse, at det andet appelanbringende skal forkastes med den begrundelse, at Retten anvendte Domstolens faste praksis korrekt, da den principalt fastslog, at de anmodninger om tilpasning, som appellanterne, med undtagelse af Emma Allione og Loris Torbesi i sagerne T-396/19 og T-437/19, indgav på grundlag af artikel 86 i Rettens procesreglement i forlængelse af Parlamentets

[49] Jf. ligeledes i denne retning generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Spanien mod Kommissionen (C-114/17 P, EU:C:2018:309, fodnote 36).

[50] C-114/17 P, EU:C:2018:753. Jf. punkt 65 i nærværende forslag til afgørelse.

[51] Jf. dom af 9.11.2017, HX mod Rådet (C-423/16 P, EU:C:2017:848, præmis 23).

[52] Jf. dom af 8.7.2020, Neda Industrial Group mod Rådet (T-490/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:318, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

[53] Jf. punkt 55-57 i nærværende forslag til afgørelse.

formalitetsindsigelser, med henblik på at opnå annullation af enhver anden retsakt, meddelelse eller skrivelse, der gik forud for, forberedte, fulgte efter eller var tilknyttet forslagene til afgørelse, skulle afvises.

C. Det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 126 i Rettens procesreglement

1. Parternes argumenter

76. Appellanterne har anført, at:

– Retten burde have tilladt dem at replicere på Parlamentets formalitetsindsigelse vedrørende anmodningen om tilpasning, enten direkte eller ved en yderligere skriftveksling.

– Rettens afgørelser om at henskyde formalitetsindsigelserne til behandling i forbindelse med sagens realitet og de begæringer om fremlæggelse af processkrifter, der blev indgivet til Parlamentet, viser, at det ikke var åbenbart, at sagerne skulle afvises.

77. Parlamentet har gjort gældende, at:

– Anbringendet er uden genstand for så vidt angår Emma Allione og Loris Torbesi[54], som ikke har indgivet en anmodning om tilpasning.

– Det fremgår af artikel 86, stk. 6, i Rettens procesreglement, at Retten ex officio kan efterprøve, om anmodningen om tilpasning kan antages til realitetsbehandling, uden at indhente appellanternes bemærkninger.

– Retten kan i medfør af procesreglementets artikel 126 til enhver tid træffe afgørelse om, at en sag skal afvises, og at tidligere trufne proceduremæssige afgørelser er uden betydning.

78. Som svar på Domstolens skriftlige spørgsmål om relevansen af artikel 86, stk. 6, i Rettens procesreglement for så vidt angår tilsidesættelsen af kontradiktionsprincippet har appellanterne gjort gældende, at denne bestemmelse, der forbeholder Retten muligheden for at vurdere betingelserne for, at en anmodning om tilpasning kan antages til realitetsbehandling, ikke udelukker analog anvendelse af procesreglementets artikel 130, stk. 4, med henblik på at indhente sagsøgerens bemærkninger til de argumenter, som sagsøgte har fremført til støtte for sin formalitetsindsigelse. Parlamentet har fremhævet, at Retten overholdt kontradiktionsprincippet ved at give det en frist, inden for hvilken det skulle fremsætte bemærkninger til anmodningerne om tilpasning, og tog stilling til, hvorvidt anmodningerne kunne antages til realitetsbehandling, henset til dens retspraksis, uden dog at støtte sig på argumenterne i dets svarskrift, som er gengivet i den appellerede kendelses præmis 65.

[54] Det burde dreje sig om Eugenio Melandri, jf. punkt 18 i dette forslag til afgørelse og fodnote 12 hertil.

2. Bedømmelse

79. Det fremgår af artikel 86, stk. 6, i Rettens procesreglement, at »[u]den at det berører Rettens afgørelse af spørgsmålet, om anmodningen om tilpasning kan antages til realitetsbehandling, giver retsformanden sagsøgte en frist til at fremsætte bemærkninger til anmodningen«.

80. Procesreglementets artikel 130, stk. 4, vedrørende de indsigelser, der behandles ved kendelse, bestemmer, at når sagsøgte i et særskilt dokument har fremsat anmodning om, at Retten tager stilling til en formalitetsindsigelse uden at indlede behandlingen af sagens realitet, fastsætter retsformanden en frist, inden for hvilken sagsøgeren skriftligt skal fremsætte sine anbringender og påstande.

81. I den foreliggende sag har Parlamentet i sine bemærkninger, som er omhandlet i den appellerede kendelses præmis 20, på grundlag af procesreglementets artikel 86, stk. 6, anført, at anmodningerne om tilpasning ikke kan antages til realitetsbehandling. Det kan udledes af kendelsens præmis 21, at disse bemærkninger blev forkyndt for appellanterne, efter at de havde indgivet deres bemærkninger til de formalitetsindsigelser, som Parlamentet havde fremsat vedrørende stævningerne, hvilket understøttes af oplysningerne i fodnote 3 i appellanternes svar på Domstolens spørgsmål.

82. For det første bemærkes, at stævningen og svarskriftet i henhold til artikel 83 i Rettens procesreglement kan suppleres med en replik fra sagsøgeren og en duplik fra sagsøgte, medmindre Retten bestemmer, at der ikke er behov for yderligere skriftveksling, fordi indholdet af sagsakterne er tilstrækkeligt omfattende. Rettens afgørelse af, hvorvidt sagsøgeren skal have tilladelse til at indgive en replik i henhold til denne bestemmelse, henhører under Rettens skønsbeføjelse [55].

83. For det andet skal det fremhæves, at det var i henhold til procesreglementets artikel 126, at Retten fastslog, at det var åbenbart, at anmodningerne om tilpasning ikke kunne antages til realitetsbehandling.

84. Denne bestemmelse giver imidlertid Retten, som enten ex officio eller på grundlag af de bemærkninger, den har fået forelagt i svarskriftet, har undersøgt, om en stævning kan antages til realitetsbehandling, mulighed for at fastslå, at sagen skal afvises, uden at lade sin vurdering drøfte af sagens parter, og dette på et hvilket som helst tidspunkt under den verserende procedure.

85. Det følger heraf, at såfremt en sagsøger er af den opfattelse, at Retten ikke har anvendt den nævnte bestemmelse korrekt, kan vedkommende anfægte førsteinstansdommerens vurdering af de betingelser, som anvendelsen af denne bestemmelse er underlagt [56]. Alene de anbringender, der er rettet mod Rettens begrundelse for afvisningen, er af betydning.

86. I den foreliggende sag er Rettens afgørelse baseret på fast retspraksis, som den har henvist til i den appellerede kendelses præmis 66. Denne begrundelse kritiseres i det andet appelanbringende.

87. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at Domstolen forkaster det tredje appelanbringende som ugrundet.

[55] Jf. kendelse af 15.1.2020, BS mod Parlamentet (C-642/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:32, præmis 5 (generaladvokat Pikamäes stillingtagen, punkt 7 og den deri nævnte retspraksis)).

[56] Jf. kendelse af 15.1.2020, BS mod Parlamentet (C-642/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:32, præmis 5 (generaladvokat Pikamäes stillingtagen, punkt 10 og den deri nævnte retspraksis)).

D. Søgsmålet i første instans

88. Hvis Domstolen beslutter at ophæve den appellerede kendelse, skal det undersøges, om Domstolen har mulighed for at behandle sagen.

89. I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

90. Domstolen er ikke på dette stadium af sagen i stand til at træffe afgørelse om realiteten i de sager, som appellanterne anlagde ved Retten, eftersom Retten udelukkende tog stilling til den af Parlamentet rejste formalitetsindsigelse.

91. Domstolen råder derimod over de nødvendige oplysninger til at træffe endelig afgørelse vedrørende denne formalitetsindsigelse [57].

92. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen fastslår, at den nævnte formalitetsindsigelse om, at de omtvistede meddelelser ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, forkastes.

93. Sagen bør derfor hjemvises til Retten, således at denne kan behandle appellanternes søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede meddelelser.

VII. Sagsomkostningerne

94. Hjemvisningen af sagen til Retten begrunder, at afgørelsen om sagsomkostningerne i appelsagen for Domstolen udsættes.

VIII. Forslag til afgørelse

95. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»– Den Europæiske Unions Rets kendelse af 3. juli 2020, Tognoli m.fl. mod Parlamentet (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 – T-462/19, T-464/19, T-469/19 og T-477/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:302), ophæves.

– Den formalitetsindsigelse, som Europa-Parlamentet har rejst ved Retten, forkastes.

– Sagen hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse om Carlo Tognolis og de øvrige appellanters påstand om annullation af meddelelserne af 11. april 2019 udarbejdet af chefen for »Enheden for Medlemmernes Vederlag og Sociale Rettigheder« i Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans og om tilpasning af størrelsen af de pensioner, de modtager, som følge af ikrafttrædelsen den 1. januar 2019 af afgørelse nr. 14/2018 fra Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiet for deputeretkammeret, Italien).

[57] Jf. dom af 9.7.2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 98), og af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen (C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 78). Jf. ligeledes dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 128).

– Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.«